

Οι αυτοδιοικητικοί της Βουφράδας

Η εφημερίδα μας σε κάθε φύλλο παρουσιάζει και το βιογραφικό κάποιου αυτοδιοικητικού που πρόσφερε ή προσφέρει υπηρεσίες στο δήμο Βουφραδών. Στο φύλλο αυτό παρουσιάζει σύντομο βιογραφικό της αντιδημάρχου του δήμου Αλεξάνδρας Κυριακοπούλου. Η Αλεξάνδρα Κυριακοπούλου γεννήθηκε στο χωριό Δροσιά το 1946. Είναι κόρη του Παναγιώτη Αθανασόπουλου. Παντρεύτηκε στο Χατζή τον Νίκο Κυριακόπουλο που σήμερα είναι συνταξιούχος υπάλληλος του ΟΤΕ. Απόκτησαν δυο κόρες. Τη Δήμητρα που είναι οδοντίατρος και τη Βασιλική που είναι χημικός-μηχανικός. Είναι εκλεγμένη για δεύτερη φορά στο δήμο Βουφραδών με το συνδυασμό του σημερινού δημάρχου Κώστα Κυριακόπουλου. Έχει, δε αναλάβει τα καθήκοντα του αντιδημάρχου.

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Συνδρομές- Προσφορές

Το δίμηνο που πέρασε λάβαμε από τη Χριστίνα Κωτσοβόλου που κατοικεί στη Μελβούρνη της Αυστραλίας το ποσό των 20 ευρώ για ενίσχυση της έκδοσης της εφημερίδας μας. Την ευχαριστούμε και με την ευκαιρία να τονίσουμε ότι η εφημερίδα στηρίζεται αποκλειστικά στην εθελοντική προσφορά του αναγνωστικού της κοινού ανεξάρτητα αν είναι ή όχι μέλη του συλλόγου. Η ενίσχυση της εφημερίδας είναι θέμα επιβίωσής της.

Μια φωτογραφία από τα παλιά

Η φωτογραφία είναι της δεκαετίας του 1960. Σ' αυτή απεικονίζονται η Μαριγούλα Κωτσοβόλου σύζυγος Σπύρου, η Χριστίνα Κωτσοβόλου σύζυγος Γεωργίου και ο αγροφύλακας Νικόλαος Αποστολόπουλος του Ηλία. Η μικρούλα είναι η κόρη της Χριστίνας Κωτσοβόλου, Κωνσταντίνα.

Τα του δήμου Βουφράδας

Μετά από μια συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου Βουφράδας, ο δήμαρχος και οι δημοτικοί σύμβουλοι φωτογραφίζονται στα σκαλιά του δημαρχείου. Τώρα έχουν μπροστά τους να λύσουν ένα τεράστιο πρόβλημα. Είναι το πρόβλημα της προοπτικής του δήμου αφού η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα θα προχωρήσει στη συγχώνευση των δήμων. Τα σενάρια για το δήμο Βουφραδών είναι δυο. Η θα ενταχθεί στο δήμο Μεσσηνίας ή αν παραμείνει ο δήμος Πεταλιδίου θα ενταχθεί στο δήμο Πεταλιδίου. Δύσκολες αποφάσεις!!!

Περί γεννήσεων συνηθειών και προλήψεων

Στα χωριά μας, τα παλιά τα χρόνια, τα πολλά παιδιά τα θεωρούσαν ευτυχία και πλούτη. «Καθένα έχει την τύχη του», έλεγαν. «Ο Θεός φτωχούς κάνει, αλλά άμοιρους δεν κάνει». «Το ένα παιδί είναι σαν κανένα». «Από τα παιδιά παίρνει κι ο Θεός». Γι' αυτό, έλεγαν, «κάμε παιδάκια, έχει ο Θεός». Η έγκυος γυναίκα που την έλεγαν και «γκαστρωμένη», ή και «φορτωμένη» έπαιρνε συμβουλές από τις πεθερές που έκαναν χρέη πρακτικής μαμμής. Αλλά, και πρακτικές μαμμές με μεγάλη φήμη υπήρχαν πολλές στα χωριά μας. Αυτές είχαν τον πρώτο λόγο. Γιατροί- όπως είπαμε στις πρώτες μας σελίδες- ήταν ανύπαρκτοι. Τέτοιους, με μεγάλη φήμη, ήταν η Χριστοφιλία στ' απάνου Κοντογόνι, η Λαμπρογιώργαινα στην Ασουταίνα και η πρύτανις στο είδος, Μιχαλίτσα από τη Μάκραйна, όπως και η γριά-Μητσάκαινα από το Σελλά, η

πλέον Ξακουστή στο Δήμο Τριπλής και στα Αετωχώρια. Όταν «έπιαναν οι πόνοι» τη λεχώνα και «έπεφταν τα νερά», έφθανε στο σπίτι η μαμμή για να βοηθήσει. «Καλή λευτεριά», της έλεγε. Και συνέχιζε: «Για να ιδείς σε λίγο σα χέλι θα γλιστρήσει και θα πέσει. Κι εγώ κατά που γλέπω, θα 'ναι και Δράκος». Δηλαδή, σερνικό. Το αγόρι το λέγανε Δράκο και το κορίτσι κοτσιόρο. Αυτά κι άλλα τέτοια, ώσπου να φθάσει ο παπάς του χωριού για παράκληση στην Αγία Θεοτόκο και τον Άγιο Ελευθέριο, υπέρ της ετοιμόγεννης. Αν τύχει και δεν βρεθεί ο παπάς και η λεχώνα δεν λευτερώνεται, διαβάζει κάποιος άλλος «τα λευτεροχάρτια», που τα λένε και «φυλλάδια της Παναγιάς». Όταν έφθανε αυτός ο καιρός, για να γεννήσει η έγκυος, οι δικοί της είχαν ετοιμάσει τα ρουχαλάκια του παιδιού: Σαλιάρες, σπάρ-γανα, κωλόπανα, τη φασκιά και

πανιά και ό,τι άλλο χρειαζόταν. Ακόμα, αγοράζαν ή έφτιαχναν τη νάκα (κούνια κινητή για μεταφορά του μωρού κυρίως στους αγρούς) και το μπεσίκι (ξύλινη κούνια με καμπυλωτή βάση για να κουνιέται το μωρό.) Αντ' αυτού, σε εξοχές, πολλές φορές χρησιμοποιείτο το σαμάρι των αλόγων και των γαϊδουριών. Το μωρό το σπαργάνωναν και το έσφιγγαν με τη φασκιά για αρκετούς μήνες, για να γίνουν ίσια τα πόδια του και το κορμί του. Του τραβούσαν τη μύτη να γίνει ίσια. Του ίσιαζαν τα φρύδια και του σταύρωναν το στήθος με το ανοιγόκλεισμα της παλάμης. Του φορούσαν χαϊμαλιά και στη σκούφια έβαζαν σταυρούδκια και κερματάκια, μονόλεπτα ή δίλεπτα. (απόσπασμα από το βιβλίο του συμπατριώτη μας Πάνου Κοσμοπούλου «Μεσσηνιακή Παράδοση Βίου».

Θα μείνει για πάντα στη θύμησή μας

Στις 22 Οκτωβρίου 2009 έφυγε από κοντά μας ένας υπέροχος άνθρωπος από το Μεσοπόταμο, ο Αλέκος Κοντός, που ήταν ιδιαίτερα αγαπητός και από τους Βλασαίους, σε ηλικία 75 χρονών. Με τη σύζυγό του Ουρανία είχε αποκτήσει δυο αξιέπαινες κόρες την Ευαγγελία και τη Σοφία. Είχε μεταναστεύσει στην Αυστραλία ζητώντας μια καλύτερη ποιότητα ζωής και με σκληρή, επίμονη και επίπονη εργασία την έκανε πράξη. Επέστρεψε στην Ελλάδα και εγκαταστάθηκε στην Κηφισόπολη της Αθήνας. Ήταν ένας αξίος οικογενειάρχης, αγαπητός σε όλους, ζώντας ζωή επαίνου, άξια μίμησης. Η σύνταξη της εφημερίδας και η διοίκηση του συλλόγου εκφράζουν τα συλλυπητήριά τους στους οικείους τους. Η νεκρώσιμος ακολουθία και η ταφή του πραγματοποιήθηκε στη γενέτειρά του το Μεσοπόταμο (Βελλή) με την παρουσία πλήθους κόσμου από τη Μεσσηνία και την Αθήνα. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που τον σκεπάζει.

Χτίσιμο καινούργιου σπιτιού

«Όποιος δεν έχτισε σπίτι και δεν πάντρεψε, δεν ξέρει τίποτα», λέει ο λαός μας. Όταν λοιπόν χτιζόταν καινούργιο σπίτι στα χωριά μας, στα οποία βασιλευσε η φτώχεια, ήταν μεγάλη υπόθεση. Γι' αυτό, τις πιο πολλές φορές έβαζαν χέρι όλοι οι χωριανοί. Στο θεμελίωμα, σφάζανε έναν κόκορα και στάζανε αίμα στις τέσσερις γωνίες των θεμελίων. Επίσης, βάζανε και τέσσερα μπουκαλάκια με αγιασμό. Πολλές φορές μερικοί μαζί με αυτά βάζανε και τεμάχια γυαλιού, για να είναι το σπίτι γερό. Και στη μέση μια πέτρα με χαραγμένο πάνω της το Σταυρό. Όταν φθάνανε στη στέγη και τελείωνε ο σκελετός, βάζανε σε δυο γωνίες, στην ανατολική και δυτική, δυο κλαδιά ελιάς, τα δένανε με μια κλωστή που τα ένωσε, ανεβαίνανε επάνω στη σκεπή οι μαστόροι και χτυπούσανε ρυθμικά τα σκεπάρνια τους για να ακούσουν οι χωριάτες ότι το σπίτι τελείωσε. Τότε, όλοι φθάνανε με τα πεσκέσια τους-που ήταν μαντίλια, πετσέτες, ή ό,τι άλλο είχε ο καθένας να προσφέρει-στο σπίτι, κι ο αρχιμάστορας τους καλοδεχόταν, φωνάζοντας δυνατά το όνομα του καθενός: Καλωσώωωωρισε το πεσκέσι από το Δημομήτσοοο... Να

ζήσουνε τα παιδιά του...Να χαιρεται τη γριά του...Να χιλιάσει τα ζωντανά του...Τον ευχαριστούμε πολύ...Και χτύπαγαν τα σκεπάρνια. Αυτό γινόταν για όλους τους χωριανούς που έφθαναν με τα δώρα τους. Τα πεσκέσια τα κρεμούσαν στο σχοινί όλη την ημέρα και το βράδυ τα μοιράζονταν οι μαστόροι. Το τελευταίο δώρο, ήταν του αφεντικού. Το έπαιρνε ο αρχιμάστορας, το σήκωνε ψηλά και φώναζαν όλοι μαζί δυνατά: «Καλώωωωστο το αφεντικό με το πεσκέσι του. Να ασπρίσει να γεράσει, να κάνει γιούς μαλάματα και γιούς καπεταναίους. Να ζήσουν και οι μαστόροι του και γεια στα χέρια τους». Τα φαγητά των μαστόρων έπρεπε να τα φροντίζει το αφεντικό. Και επειδή ήταν αρκετά δυσβάσταχτο, τις πιο πολλές φορές, οι χωριανοί με σειρά τάζαν τους μαστόρους μια ημέρα ο καθένας. Την τελευταία ημέρα της παραδόσεως του σπιτιού, το αφεντικό έκανε τραπέζι με σφαχτό κριάρι ή τράγο, για να φάνε όλοι μαζί οι χωριάτες, να γλεντήσουνε και να ευχηθούν μαζί με τους μαστόρους το σπίτι να είναι καλορίζικο. (απόσπασμα από το βιβλίο του συμπατριώτη μας Πάνου Κοσμοπούλου «Μεσσηνιακή Παράδοση Βίου».)